

- המבקשים:**
1. טְשׁוּמָה נְגַה דְסָטָה
 2. אנואר סולימאן ארבאב איסמעיל
 3. המוקד לפליטים ולמהגרים
 4. האגודה לזכויות האזרח בישראל
 5. א.ס.ף. - ארגון סיוע לפליטים ומבקשי מקלט בישראל
 6. קו לעובד
 7. רופאים לזכויות אדם - ישראל
 8. המרכז לקידום פליטים אפריקאים
- כולם ע"י עו"ד עודד פלר ו/או יונתן ברמן
וכן ע"י עו"ד ענת בן-דור ו/או אלעד כהנא
וכן ע"י עו"ד אסף וייצן ו/או רחל פרידמן
וכן ע"י עו"ד אסנת כהן ליפשיץ
שכתובתם להמצאת כתבי בי-דין הינה:
האגודה לזכויות האזרח בישראל
רח' נחלת בנימין 75, תל אביב
טל': 03-5608185; פקס: 03-5608165

נ ג ד

- המשיבים:**
1. הכנסת
ע"י הייעוץ המשפטי
הכנסת, ירושלים
 2. שר הפנים
 3. שר הביטחון
 4. השר לביטחון פנים
 5. היועץ המשפטי לממשלה
ע"י פרקליטות המדינה
משרד המשפטים, ירושלים

בקשה דחופה לפי פקודת בזיון בית משפט

בית המשפט הנכבד מתבקש לכופ את המשיב 2 לציית לפסק דינו בעתירה שבכותרת ולחדול, לאלתר, מהוצאתו של הוראות שהייה ב"מתווה אחיד".

בקשה זו נתמכת בתצהירה של הגב' סיגל רוזן, רכזת המדיניות הציבורית אצל העותר 3.

ואלה נימוקי הבקשה:

1. ביום 11.8.2015 ניתן פסק הדין בעתירה שבכותרת. תוצאתו, קבעה דעת הרוב, היא שסעיפים 32ד(א) ו-32כא לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), תשי"ד-1954 בטלים. עוד נקבע שהכרזת הבטלות תושעה לפרק זמן של ששה חודשים; "הכל כאמור בפסקה 115 לחוות דעתה פסק דינה של הנשיאה מ' נאור" (סעיף 1 לתוצאת פסק הדין).
2. וכך נקבע בפסקה 115 לחוות דעתה של הנשיאה נאור, **כענין אופרטיבי** שעל המשיב לקיים בתקופת השעיית הבטלות:

"הממונה יהיה רשאי להעביר מסתגן למרכז השהייה לתקופה שלא תעלה על שנים-עשר חודשים. למען הסר ספק: הממונה עודנו נדרש להפעיל את שיקול-דעתו באופן פרטני ולקבוע אם יש מקום ליתן הוראת שהייה למסתגן ואם כן, מה יהיה משכה."

(ההדגשה לא במקור)

ראו לעניין זה גם את האמור בפסקה 96 לפסק דינה של הנשיאה נאור ובפסקה 52 לפסק דינו של השופט פוגלמן, שהבהיר כי "כפי שציינה הנשיאה, הוצאת הוראת שהייה צריך שתהיה פרטנית, ולא ניתן להשלים עם הוצאת הוראת שהייה ב'מתווה אחיד' – קרי: לתקופה קבועה ביחס לכל קבוצת אוכלוסייה".

3. באופן מצער – בתלוף כארבעה חודשים ממועד מתן פסק הדין – הדבר אותו הגדיר בית משפט זה כמה ש"לא ניתן להשלים" עמו, הוא בדיוק זה אשר קורה. כל הוראות השהייה שהוצאו מאז מתן פסק הדין, ללא יוצאת מהכלל, ניתנו לתקופה המרבית של עד 12 החודשים שנקבעו כרף עליון למשך תקופת השעיית הבטלות.

4. נבהיר: לא "חלק ניכר" מהוראות השהייה ניתנו כך; גם לא "רוב" הוראות השהייה ואפילו לא "כמעט כולן". כל הוראות השהייה ללא שום הבחנה בין קבוצות אוכלוסייה שונות, התייחסות לטעמים פרטניים כאלו ואחרים (לרבות תקופות שהייה ממושכות במשמורת, קיומן של בקשות מקלט שלא נבחנו מזה שנים, קיומם של טעמים הומניטאריים, פרק הזמן בו שוהה אדם בישראל וכולי).

לעותרים לא ידוע אף לא על אדם אחד שהוראת השהייה שלו נקצבה לתקופה קצרה מ-12 חודשי שהייה במתקן "חולות".

5. גם אין תימה שזוהו מצב הדברים מאחר שעד היום לא נקבעו הנחיות מינהליות מפורטות כלשהן שיכוונו את שיקול דעתו של ממונה ביקורת הגבולות בקשר לשאלה אם להוציא הוראת שהייה נגד "מסתגן" ואם כן, כיצד ייקבע משכה של תקופת השהייה. אכן, בהיעדר הכוונה של שיקול הדעת המינהלי, אין מה להתפלא כשפשוט אין כזה.

6. די בכך כדי להבהיר שהמשיב 2 מפר ומבזה את פסק הדין. לא רק רוחו וכוונתו של פסק הדין אינם מקויימים, אלא לשונה של ההוראה האופרטיבית המפורשת שנקבעה בפסקה 115 לפסק דינה של הנשיאה נאור (שכאמור, היא תוצאת פסק הדין). עם התנהלות זו של המשיב 2, לא ניתן להשלים.

7. במסגרת בקשה זו, בהינתן אופי החליך המתחייב ממסגרת של הגשת בקשה לפי פקודת בזיון בית משפט, איננו מבקשים לקבוע מסמרות בקשר לסוג הבחינה הפרטנית שיש לקיים וכיצד צריך שיקול הדעת המינהלי להיות מופעל ביחס לנסיבות פרטניות (או קבוצתיות) כאלה ואחרות. עניינם אלו ילובנו, יש לקוות שבמהרה, במסגרת הליכים אחרים. נאמנים לפסק דינו של בית משפט זה, מבקשים העותרים אך לקבוע ולעגן את עצם החובה לתת התייחסות שונה לאנשים שונים ולהפסיק לאלתר את הוצאתן של כל הוראות שהייה לתקופה המרבית וב"מתווה אחיד".

הפניות המקדימות למשיב 2 ולפרקליטות המדינה

8. בהתאם לעקרון לפיו פניה לבית משפט נכבד זה במסגרת בקשה לפי פקודת בזיון בית משפט צריכה להיעשות **כמוצא אחרון**, פנו העותרים ביום 7.10.2015 למר אמנון בן עמי, מנכ"ל רשות האוכלוסין וההגירה אצל המשיב (עם העתק למשנה ליועץ המשפטי לממשלה, עוה"ד דינה זילבר ולב"כ המשיבים בחליך כאן, עוה"ד יוכי גנסיין) וביקשו לקבל הבהרות בקשר למתווה להוצאתן של הוראות שהייה ולהנחיות המינהליות שנקבעו בנדון (ככל שנקבעו). מכתב זה לא נענה.

העתק המכתב מיום 7.10.2015 מצ"ב **כנספת א'** לבקשה זו.

9. בהיעדר תשובה למכתבנו, נשלחה לפרקליטות המדינה ולמכותבים על המכתב מיום 7.10.2015 פניה נוספת ביום 26.11.2015. פניה זו הוכתרה כ"**התראה לפני נקיטת הליכים לפי פקודת בזיון בית משפט**". הובהר שם שבשל חלוף הזמן מאז ניתן פסק הדין והיעדר המענה למכתב מיום 7.10.2015, יאלצו העותרים לפנות בבקשה זו לבית המשפט הנכבד, אלא אם ימסר מענה מספק תוך 7 ימים, קרי עד יום 3.12.2015.

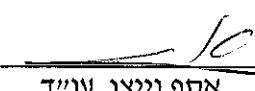
העתק ההתראה לפני נקיטת הליכים לפי פקודת בזיון בית משפט מיום 26.11.2015 מצ"ב **כנספת ב'** לבקשה זו.

סיכום

10. לאחר שגם פניה זו לא נענתה, ובשים לב לדחיפות הדברים, לעוצמת הפגיעה בזכויות שנובעת מהפרתו המתמשכת של פסק הדין ולחשיבות שבהקפדה על קיומו של פסק דין – כל פסק דין ומניה וביה פסק דין חוקתי שנתן בית משפט זה בהרכב מורחב – מוגשת, בלית ברירה, בקשה זו.

11. מהטעמים המפורטים מתבקש בית המשפט הנכבד להורות כמבוקש ברישא לבקשה זו.

6 לדצמבר, 2015

אסף וייצן, עו"ד

ב"כ העותרים

תצהיר

אני הח"מ, גבי סיגל רוזן, נושאת ת.ז מס' 22389837, לאחר שהוזהרתי כי עליי לומר את האמת כולה ואת האמת בלבד וכי אם לא אעשה כן, אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק, מצהירה בזאת כדלקמן:

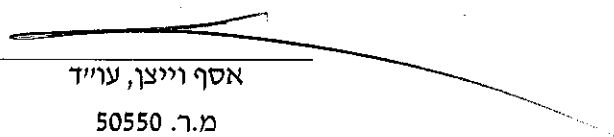
1. אני ממייסדות המוקד לפליטים ולמהגרים (העותר 3 בבג"ץ 8665/14), ואני משמשת כרכזת מדיניות ציבורית במוקד. העובדות המופיעות בעתירה ידועות לי מכוח תפקידי זה.
2. אני עושה תצהיר זה בתמיכה לבקשה הדחופה שמוגשת לפי פקודת בזיון בית משפט.
3. העובדות המפורטות בבקשה ידועות לי מידיעה אישית ונודעו לי במסגרת עבודתי אצל העותר 3. אדגיש שאני בקשר תדיר ושוטף הן עם רבים מאוכלוסית מבקשי המקלט בישראל, אשר נגד רבים מהם הוצאו "הוראות שהייה" בחודשים שלאחר פסק דינו של בית המשפט בבג"ץ 8665/14, והן עם ארגוני סיוע שונים ועורכי דין פרטיים העוסקים בתחום.
4. בכל התקופה שלאחר פסק הדין – מאז יום 11.8.2015 עד למועד חתימתי על תצהיר זה – עודכנתי במספר עצום של "הוראות שהייה" שהוצאו נגד מי שנכנסו לישראל ללא היתר. מספר שממש אינו ניתן לכימות. מעולם לא נתקלתי אפילו ב"הוראות שהייה" אחת שנקצבה לתקופה מצטברת של פחות מ-12 חודשים, היא התקופה המרבית שקבע בית משפט זה בפסק דינו מיום 11.8.2015.
5. משמעות הדברים היא ש"הוראות שהייה" מוצאות ללא בחינה פרטנית, למצער ביחס לתקופת שהייה ב"חולות".
6. זה שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

סיגל רוזן

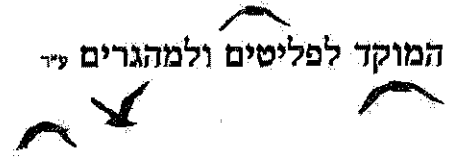
6.12.2015

אישור

אני הח"מ, עו"ד אסף וייצן, מאשר כי ביום 6.12.2015 התייצבה במשרדי שברח' נחלת בנימין 75 בתל אביב, הגב' סיגל רוזן, אשר מוכרת לי באופן אישי, ולאחר שהוזהרתי כי עליה לומר את האמת וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה בפניי את האמור בתצהיר זה וחתמה עליו בפניי.

אסף וייצן, עו"ד

מ.ר. 50550

יום רביעי, 7 לאוקטובר 2015

באמצעות פקס/ מס' 02-6294860

לכבוד

מר אמנון בן-עמי

מנכ"ל רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול

שלום רב,

הנדון: הוראות שהייה לפי סעיף 32ד(א) לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), תשי"ד-1954

בהמשך לפסק דינו של בית המשפט העליון בבג"ץ 8665/14 דסטה נ' הכנסת (פסק דין מיום 11.8.2015, לחלן: "עניין דסטה"), אני פונה אליך בבקשה לקבל הבהרות ביחס לאופן בו מוצאות הוראות שהייה.

1. נקודת המוצא למכתבי היא פסק הדין בעניין דסטה, שם קבעה הנשיאה נאור, כי:

"הממונה יהיה רשאי להעביר מסתנן למרכז שההייה לתקופה שלא תעלה על שנים-עשר חודשים. למען הסר ספק: הממונה עודנו נדרש להפעיל את שיקול-דעתו באופן פרטני ולקבוע אם יש מקום ליתן הוראת שהייה למסתנן ואם כן, מה יהיה משכה".
(פסקה 115 לפסק דינה של הנשיאה נאור, ההדגשה לא במקור)

גם השופט פוגלמן הבהיר באותו ענין, כי:

"...הוצאת הוראת שהייה צריך שתהיה פרטנית, ולא ניתן להשלים עם הוצאת הוראת שהייה ב"מתווה אחיד" – קרי: לתקופה קבועה ביחס לכל קבוצת אוכלוסייה."

(פסקה 52 לפסק דינו של השופט פוגלמן, ההדגשה לא במקור)

2. השופט פוגלמן עמד שם גם על ההבחנה בין מי שנכנסו לישראל ללא היתר ושוהים כאן מזה זמן – אשר זימונם ל"חולות" פוגע בזכויותיהם באופן קשה יותר – לאחרים שטרם נכנסו לארץ או שוהים כאן פרק זמן קצר יחסית. תבחנה זו הועלתה על-ידי בית המשפט כשיקול רלוונטי ביחס לקביעת "תקופת גג" קצרה יותר משנים עשר חודשים ביחס לאוכלוסיות שונות.

3. באופן שניתן רק להצר עליו, פסק הדין לא הופנם ולא יושם על-ידי הרשות. רחוק מכך. למיטב ידיעתי, כל הוראות שההייה שמוצאות כיום ניתנות לתקופה המרבית שאיפשר בית המשפט לעת הזו; כך גם לא נבחן מחדש תוקפן של הוראות שההייה שהוצאו נגד מי שהוחזקו ב"חולות" במועד פסק הדין פרק זמן של פחות משנים עשר חודשים.

4. משמעות הדברים היא שהרשות ממשיכה להוציא הוראות שהייה ב"מתווה אחיד", ללא התייחסות לשוני בין קבוצות אוכלוסייה שונות וללא בחינה כנה ועניינית של נסיבותיו הפרטניות של כל אדם ואדם. והכל חודשיים לאחר שבית המשפט העליון הבהיר ש"לא ניתן להשלים" עם התנהלות מעין זו.

5. חומרת הדברים ברורה. כדי שנוכל לשקול את צעדינו המשפטיים בנדון, אודה לקבלת ההנחיות

המינהליות לפיחן מפעיל ממונה ביקורת הגבולות את שיקול דעתו הן ביחס לשאלה האם יש להוציא הוראת שהייה נגד אדם והן ביחס למשך תקופת ה"שהייה" במתקן (לחובה להנהיג הנחיות פנימיות ראה למשל בג"ץ 1163/98 שדות נ' שירות בתי הסוהר, פ"ד נה(4) 817, 849 (2001)). ביתר פירוט ומבלי לגרוע מכלליות בקשתי, אודה לקבלת הבהרות ביחס לנקודות הבאות:

- א. מהן "תקופות הגג" שנקבעו ביחס לקבוצות אוכלוסיה שונות, ככל שנקבעו כאלו;
 - ב. האם בקשת מקלט שטרם הוכרעה מהווה שיקול רלוונטי ביחס להוצאתה של הוראת שהייה ואם כן, כיצד שיקול זה בא לידי ביטוי בהחלטת ממונה ביקורת הגבולות;
 - ג. כיצד, אם בכלל, מתייחס הממונה לתקופות קודמות בהן שהה אדם במשמורת;
 - ד. האם ניתן משקל למקום המגורים של מי שנשקל להוציא נגדו הוראת שהייה ולאפשרויות חלופיות ל"הפחתת הנטל על מרכזי הערים" במקרה הפרטני שעל הפרק. זאת בהינתן האמור בסעיף 69 לפסק דינה של הנשיאה נאור, בסעיף 19 לפסק דינו של השופט פוגלמן ובסעיף 5 לפסק דינו של השופט עמית בעניין דסטה, וכן לאור קביעת בית המשפט בעתמ (ב"ש) 2719-02-15 יחיא אישא מוחמד עבדאללה נ' מדינת ישראל - רשות האוכלוסין וההגירה (פסק דין מיום 20.8.2015, פורסם בנבו), כי "משלא ניתן לראות בקיבוץ כ'מרכז עיר'...יש לקבוע כי אין בהוראת שהייה שהוצאה לעותר כדי להשיג את תכלית החוק ועל כן יש לבטלה";
 - ה. מהו הליך הבירור שהממונה מפעיל כאשר מועלית טענה בדבר היותו של אדם קרבן עינויים או שמתקיימים טעמים הומניטאריים, בריאותיים או אחרים בעניינו;
 - ו. מהו המשקל שניתן לנוק שייגרם לאדם כתוצאה מהוצאת הוראת שהייה נגדו, למשל בכל הנוגע לסיום חוזה שכירות לפני תום תקופת השכירות, אילוץ לסיים את העסקתו במקום עבודה קבוע וציב וכיוב';
 - ז. האם מתקיים הליך ביקורת פנימי יזום בקשר לסבירותה וחוקיותה של כל החלטה בדבר הוצאתה של הוראת שהייה, ואם כן, אנה תאר את ההליך האמור.
6. בהינתן שפסק הדין בענין דסטה ניתן לפני כחודשיים והואיל ומאז פסק הדין הועצם קצב הוצאתן של "הוראת שהייה" כשלמיטב ידיעתי אין לא קריטריונים ברורים בנדון ולא הבחנה בין קבוצות אוכלוסייה שונות (ועל כל פנים, לא פורסמו הבחנות כאלו וראה בג"ץ 1477/96 נמרודטקס בע"מ נ' משרד התעשייה והמסחר, פ"ד נג(5) 193, 199-200 (1998)), אודה לקבל תשובה מפורטת לא יאוחר מיום 18.10.2015.

בברכה,

אסף ויצן, עו"ד

העתק:

גב' דינה זילבר, המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (ייעוץ), בפקס': 02-6467001
עו"ד יוכי גנסין, מנהלת תחום בכירה (עניינים מינהליים) בפרקליטות המדינה, בפקס': 02-6467011
עו"ד דניאל סולומון, היועץ המשפטי לרשות האוכלוסין וההגירה, בפקס': 02-6294836
מר יוסי אדלשטיין, ראש מינהל אכיפה וזרים, בפקס': 089789127

יום חמישי, 26 לנובמבר 2015

לכבוד

עו"ד יוכי גנסי

מנהלת תחום בכירה (עניינים מינהליים) בפרקליטות המדינה

משרד המשפטים

בפקס': 02-6467011

שלום רב,

הנדון: התראה לפני נקיטת הליכים לפי פקודת בזיון בית משפט – בג"ץ 8665/14 דסטה נ' הכנסת

בשם העותרים בבג"ץ 8665/14 דסטה נ' הכנסת (פסק דין מיום 11.8.2015, להלן: "עניין דסטה" או "פסק הדין") ולאחר שמכתבי מיום 7.10.2015 למנכ"ל רשות האוכלוסין וההגירה לא נענה, אני נאלץ לפנות אליך בהתראה לפני נקיטת הליכים לפי סעיף 6 לפקודת בזיון בית משפט.

1. אזכיר שדעת הרוב בענין דסטה קבעה שסעיפים 32ד(א) ו-32כא לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), תשי"ד-1954 בטלים תוך שהכרזת הבטלות הושעתה לפרק זמן של ששה חודשים; "הכל כאמור בפסקה 115 לחוות דעתה פסק דינה של הנשיאה מ' נאור". באותה פסקה נכתב, בין היתר, כך:

"הממונה יהיה רשאי להעביר מסתגן למרכז שהייה לתקופה שלא תעלה על שנים-עשר חודשים. למען הסר ספק: הממונה עודנו נדרש להפעיל את שיקול-דעתו באופן פרטני ולקבוע אם יש מקום ליתן הוראת שהייה למסתגן ואם כן, מה יהיה משכה."
(פסקה 115 לפסק דינה של הנשיאה נאור, ההדגשה לא במקור)

ראי לעניין זה גם פסקה 52 לחוות דעתו של השופט פוגלמן.

2. והנה, בניגוד לקביעה האופרטיבית שבפסק הדין, כל הוראות שהייה שמוצאות כיום ניתנות "במתווה אחיד" לתקופה המרבית שאיפשר בית המשפט לתקופת השעיית הבטלות וללא שניתן משקל מינימלי להיבטים פרטניים כלשהם. זוהי הפרה מובהקת של פסק הדין והתעלמות מהקביעה כי "לא ניתן להשלים" עם התנהלות זו (פסקה 52 לחוות דעתו של השופט פוגלמן, ההדגשה לא במקור).

3. בתקווה ליתר פניה לבית המשפט, פניתי לרשות בנדון כבר ביום 7.10.2015 (עם העתק אליך ולגבי דינה זילבר, המשנה ליועץ המשפטי לממשלה). לצערי מכתב זה לא נענה עד היום.

העתק מכתבי מיום 7.10.2015 מצורף כנספח א' למכתבי זה.

4. ביחס להתנהגות כזו כבר אמר השופט (כתארו אז) מישאל חשין, כי:

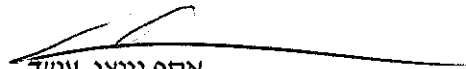
יעל כל אלה נאמר לנו: אם כך ינהג בעל-שררה בצו בית-משפט ובהתחייבות שהוא נוטל על עצמו, מדוע לא כך ינהג אחד-העם? הנאמר כי ממנו, מן השר, יראו וכמותו יעשו? והשאלה תתייצב בדרך ולא תניח לנו לעבור על פניה: מנין ישאב אב עוז

ותעצומות-נפש לחנך את ילדיו כי יולכו בדרך-המלך, אם יראו אותו הולך בדרך
שאינה דרך-המלך? והשאלה שאלה. תשובה לשאלה לא מצאנו."

(בג"ץ 4247/97 סיעת מרצ במועצת עיריית ירושלים נ' השר לענייני דתות, פ"ד נב(5) 241 (1998))

5. בהיעדר תשובה למכתבי, ולאחר בחינת מכלול ההיבטים הנוגעים לדבר, העותרים בענין דסטה סבורים שהוצאתן של כל הוראות השחייה באופן אחיד ולתקופה המכסימלית מבזה את פסק הדין. בהינתן עוצמת הפגיעה בזכויות והחשיבות שבהקפדה ברורה על קיום הוראותיו של כל פסק דין, קל וחומר פסק דין חוקתי שניתן על-ידי בית המשפט העליון בהרכב מורחב, בכוונתנו לפנות לבית המשפט לפי פקודת בזיון בית המשפט ללא דיתוי, וזאת ככל שהרשות לא תקיים את פסק הדין, כלשונו וכרוחו.
6. בשים לב לזמן שחלף מאז ניתן פסק הדין ולמועד מכתבי הקודם (נספח א' לעיל), בהיעדר תשובה תוך 7 ימים (או ככל שהתשובה שתימסר לא תצביע על הפנמה, כיבוד ויישום של פסק הדין) – נפנה בבקשה מתאימה לבית המשפט. לא ייעשו פניות נוספות בנדון.

בברכה,

אסף וייצן, עו"ד

העתק:

גב' דינה זילבר, המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (ייעוץ), בפקס': 02-6467001
מר אמנון בן עמי, מנכ"ל רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול, בפקס' מס': 02-6294860
עו"ד דניאל סולומון, היועץ המשפטי לרשות האוכלוסין וההגירה, בפקס': 02-6294836
מר יוסי אדלשטיין, ראש מינהל אכיפה וזרים, בפקס': 089789127